

отъ мисълта за измѣнението на такива бойни движения и дѣйствия, къмъ които войскитѣ вече сж привикнали и иматъ довѣрие. Колкото се касае до римската конница — казва *Лоссеу* — то въ близката слѣдъ това срѣща тя показала такава смѣтливостъ, която можала да усили довѣрието къмъ нея.

Именно — на слѣдующия день британцитѣ се появили прѣдъ римския лагеръ и, като се расположили на извѣстно разстояние отъ него, между хълмоветѣ на глѣдъ въ малкъ брой, почнали да се сблъскватъ съ римската конница, макаръ и по слабо отколкото по напредъ. Но когато по пладнѣ Цезарь испратилъ 3 легиона съ всичката конница, подъ началството на легата Требония, на фуражировка, то британцитѣ ги нападнали отъ всички страни. Римскитѣ войски рѣшително се хвърлили върху тѣхъ и ги отблъснали; а римската конница, като знаела, че пѣхотата задъ нея е готова да я поддържа, прѣслѣдвала неприятеля, безъ да го допуска нито да се спира, нито да се събира, и му нанесла силна загуба. Подкрѣпленията, които идяли отъ всички страни къмъ неприятеля, пристигнали много късно и, при общото бѣгство, отстѣпили. »Отъ туй време,« казва Цезарь, »варваритѣ не се опитвали вече да нападатъ римлянитѣ съ всичкитѣ си сили.«

Като се досѣтилъ за намѣрението имъ, той тръгналъ къмъ рѣка Темза, за да нахлуе въ владѣнията на Кассивелауна. Неприятелската войска стояла по другата страна на рѣката задъ дървена прѣграда, като прѣградила и рѣката подъ водата съ сжщо такава остра прѣграда, която не можала да се види, но за което Цезарь се научилъ отъ бѣглецитѣ. Тогава той заповѣдалъ на конницата си да прѣмине прѣзъ рѣката по ед-

ничкия бродъ, който имало на нея, а на пѣхотата да върви слѣдъ конницата. Пѣхотата газила до шия въ вода, но тѣй бързо прѣминала рѣката и тѣй стрѣмително нападнала неприятеля, че послѣдния не можалъ да устои и се разбѣгалъ.

Това прѣминуване на Цезаря прѣзъ Темза, макаръ и оправдано отъ успѣха, дава обаче поводъ за сжщитѣ заблѣжки, каквито се направили по горѣ по поводъ първия десантъ на брѣговетѣ на Британія.

Слѣдъ това Кассивелаунъ распущалъ войскитѣ си и задържалъ само 4.000 души, които трѣбвало да се сражаватъ въ бойнитѣ колесници и да наблюдаватъ движенията на римлянитѣ. За това той се държалъ малко по далечъ отъ тѣхъ, криялъ се въ горитѣ и закрититѣ мѣста и испращалъ жителитѣ и добитъка назадъ въ горитѣ, а върху римската конница, щомъ се показвала, нападалъ отъ всички страни. За тѣзи цѣль той употребявалъ бойнитѣ си колесници и, като знаелъ добръ всички пѣтища и пѣтеки, държалъ римлянитѣ въ постоянно безпокойство, тѣй щото конницата имъ най послѣ не смѣяла вече да се явява за разузнаване на мѣстността и неприятеля.

Между туй племената, които обитавали въ днешнитѣ графства Есексъ и Миддлсексъ, искали миръ. Цезарь се съгласилъ, съ условие да даджъ 40 заложници и храна за римската армия.

Този примѣръ послѣдвали много съседни племена, и на Цезаря не оставало друго, освѣнъ да вземе главното мѣсто-сѣдалище на Кассивелауна. Той и тръгналъ къмъ този градъ, заобиколенъ съ гори и блата; въ него била скрита по голѣмата частъ отъ околнитѣ жители съ имуществата и добитъка си. Този градъ не билъ нищо друго, освѣнъ едно заградено съ земенъ